

на жаба за задния кракъ. Дъбелината ѝ показваше че бѣше много дълга.

Много пѣти бѣхъ слушалъ да ми разказватъ, че змиитѣ се хранятъ съ жаби, но още не знаехъ какъ ги хващатъ и какъ ги поглъщатъ. Затова азъ минахъ на отсрѣщния брѣгъ на рѣчицата и отъ тамъ гледахъ борбата между двѣтѣ животни. Жабата бѣше доста уморена, но пакъ съ голѣма сила се хвъргаше на горѣ и силно крѣкаше, като че викаше за помощъ, а грозната змия я държеше здраво за крака и все по вече го натикваше въ широкитѣ си уста.

Чудѣхъ се, какво ще става по нататѣкъ. Най послѣ, змията успѣ да залови и другия заденъ кракъ на жабата. Двата крака на нещастното животно бѣха вече въ устата на неприятеля. Жабата още се хвъргаше нагорѣ но вече съвсѣмъ слабо. Азъ се съжалихъ и ѝ се притекохъ на помощъ. Хвърлихъ единъ камъкъ върху мѣстото гдѣто ставаше борбата, змията пустна жертвата си и съ голѣма бързина се скри въ дупката си.

Всичко вече ми бѣше ясно.

Напустнахъ рѣчицата и тръгнахъ пакъ по шосето. Слѣдъ не дълго пѣтувание виждамъ отпрѣдъ си лежи неподвижна друга една змия, прострена напрѣки по шосето на припѣкъ. И другъ пѣтъ сѣмъ виждалъ змии. но такава не бѣхъ срѣщалъ до сега. Тази змия не бѣше много дълга, но бѣше толкова дѣбела въ корема, щото азъ си помислихъ, че е напълнена съ нѣщо; още повече че тя не се мърдаше. Поискахъ да узная това. Пударихъ я по опашката — не се мръдна. Стои като мъртва. Бутнахъ я по главата съ една прѣчица, пакъ не се мръдна. Ударихъ я най-послѣ съ остъръ камъкъ прѣзъ срѣдата. Отъ корема ѝ излезе единъ зеленъ гущеръ и тя почна да си движи главата. Гущерътъ бѣше здравъ. Отъ това много научихъ. Хубаво си припомнихъ всичко